

vel ikke en Gang har haft noget Samraad med den ærede Minister eller nogen af Ministrene. (Ordføreren [Steffensen]: So!). Utsaa dog! De har haft Samraad, men den ærede Ordfører eller Udvalget har ikke en Gang fundet sig foranlediget til at spørge den højtærede Minister, hvad han har tænkt sig med Hensyn til et Spørgsmaal, som utvivlsomt ligger under Rigsdagens lovgivende Myndighed. Det bliver Udvalgets Flertals Sag, om det mener at varetage dette Tings konstitutionelle Stilling paa denne Maade. Naar en Minister i en Sag, som vedrører Lovgivningsmagten og Rigsdagen i højeste Grad siger: Jeg vil ikke give nogen som helst Besked om, hvad jeg tilsigter med den Ordning, der forestaar, finder det ærede Udvalg, at det er fuldstændig i sin Orden altsammen. Naar Ministeren vil bevare det som en Hemmelighed, sammen med de Berlingske Arvinger, vil det være næstvist af Udvalget at blande sig ind i disse Hemmeligheder. Fra Mindretallets Side er der naturligvis ikke noget at gøre derved. Jeg kan kun lykønske den højtærede Minister til den høje Grad af Tillid, Flertallet har stænket ham, Flertallet er villig til fuldstændig at overlade ham Ordningen, i alt Fald den midlertidige Ordning, uden en Gang at spørge ham, hvorledes han tilsigter at ordne det.

Naar der nu forelægges ærede Medlemmer det Spørgsmaal, om man vil stemme for det Endringsforslag, som foreligger fra Ministerens Side, nemlig, at Posten, som er opført paa Finansloven i Folketinget, skal udgaa, eller ikke, vil jeg dertil sige, at selvfølgelig bør ikke et enkelt Ting fastholde en saadan Post, saaledes at hvis det høje Ting erklærede, at denne Post kan det ikke billige, vil jeg finde det ganske rimeligt, at man frasalder den. Men der foreligger endnu ikke nogen Afstemning af dette Ting, og naar jeg skal stemme, er det som Medlem af Landstinget og i det sædvanlige Haab, at den Maade, hvorpaa jeg stemmer, ogsaa skal vinde Flertal her i Tinget. Utsaa, jeg stemmer for, at denne Post ikke skal gaa ud, idet jeg finder, at hvis begge Rigsdagens Afdelinger ere enige om, at der skal gives en saadan Afgift, ere de berettigede til at opføre den, al den Stund den højtærede Minister jo aldeles ikke har sagt, at han ikke finder det rigtigt at betinge en saadan Afgift, og han maaske selv vil gøre det. Ja, havde den højtærede Minister sagt: Der bliver ikke Tale om nogen Afgift, jeg holder paa Administrationens Ret, og jeg mener ikke, at der paa nogen Maade bør betinges en Afgift, vilde jeg maaske have

stemt anderledes, men da den højtærede Minister vedvarende heller ikke vil sige os, hvad han vil og mener, lever jeg endnu i det salte Haab, at den højtærede Minister vil kaffe os en Indtægt for Statskassen af maaske endogsaa mere end 40,000 Kr., og derfor stemmer jeg for dem. Den højtærede Ministers Standpunkt med Hensyn til et Anliggende, som i saa høj Grad er et offentligt Anliggende, og som vedrører Lovgivningsmagten, at han ikke en Gang har villet konferere med Rigsdagens Udvalg eller sige sin Mening, er dog tilvise i Strid med den Maade, hvorpaa konstitutionelle Ministre altid stille sig til saadanne Spørgsmaal. Lad den højtærede Minister have Ret i, at naar han nedlægger Veto, bør den Slags Ting, selv ikke midlertidig, afgøres paa Finansloven men ved ordinær Lov, men saa maa den højtærede Minister dog erkende, at der hundrede og atter hundrede Gange paa Finansloven er blevet opført Poster, som vedrøre Forhold, over hvilke Administrationer er raadig, vel at mærke naar der eksisterer det sædvanlige Tillids- og Høflighedsforhold mellem vedkommende Minister og Rigsdagen, saa at man taler og forhandler om den Slags Ting. Naar altsaa den højtærede Minister havde sagt: Jeg skal selvfølgelig gerne udtale mig om denne Sag og søge Raad og Samraad med Udvalget, og vi saa kunde være blevne enige, vilde der ikke være det allermindste i Vejen for, at der var blevet opført en Post paa Finansloven. Den højtærede Minister kunde jo selv komme og have foreslaet disse 40,000 Kr., og saa siger han, at saa var det fuldstændig rigtigt, at de blevne optagne paa Finansloven, der er ikke det mindste unkonstitutionelt i den Ting. Naar nu den højtærede Minister siger, at Hovedsagen er, at det ikke opføres saaledes paa Finansloven, at Rigsdagen ikke blander sig deri, siger den højtærede Minister med det samme: Jeg har ikke i dette Tilfælde villet gøre det, konstitutionelle Ministre altid have gjort, nemlig ved Finanslovens Behandling at pleje Raad med de respektive Tings Udvalg, det er det, jeg ikke har villet, derfor maa det ikke opføres paa Finansloven. Den

Rettelse.

Sp. 1245, S. 31—32: „derneft til de Sundreder af forskellige Krav rundt omkring i Landet“, læs: „derneft er der de Sundreder af forskellige smaa Finansklaser rundt omkring i Landet“.